

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-126-21

Druk nr 1676
Warszawa, 22 października 2021 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o rekompensacie dochodów utraconych przez gminy w 2018 r. w związku ze zmianą zakresu opodatkowania elektrowni wiatrowych.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Klimatu i Środowiska.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o rekompensacie dochodów utraconych przez gminy w 2018 r. w związku ze zmianą zakresu opodatkowania elektrowni wiatrowych

Art. 1. Ustawa określa zasady i tryb zrekompensowania gminom dochodów utraconych w 2018 r. w związku ze zmianą opodatkowania budowli wchodzących w skład elektrowni wiatrowych.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) podatku – rozumie się przez to podatek od nieruchomości w rozumieniu ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 oraz z 2021 r. poz. 401 i 1558), którego przedmiotem opodatkowania są budowle;
- 2) elektrowni wiatrowej – rozumie się przez to elektrownię wiatrową w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 724), z uwzględnieniem art. 10;
- 3) dochodach utraconych w 2018 r. – rozumie się przez to różnicę między dochodami należnymi gminie za okres od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r. z tytułu podatku obliczonymi z uwzględnieniem:
 - a) art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, z późn. zm.¹⁾) i wiersza „Kategoria XXIX – wolno stojące kominy i maszty oraz elektrownie wiatrowe” załącznika do tej ustawy oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, w brzmieniu obowiązującym na dzień 31 grudnia 2017 r., oraz
 - b) art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane i wiersza „Kategoria XXIX – wolno stojące kominy i maszty oraz części budowlane elektrowni wiatrowych” załącznika do tej ustawy oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 2127 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 11, 234, 282 i 784.

oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1276 oraz z 2020 r. poz. 1336), obowiązującym na dzień 1 stycznia 2018 r.

Art. 3. 1. Gmina jest uprawniona do rekompensaty z tytułu dochodów utraconych w 2018 r., zwanej dalej „rekompensatą”, w pełnej wysokości ustalonej na podstawie danych zawartych we wniosku gminy o zwrot dochodów utraconych w 2018 r., zwanym dalej „wnioskiem”, którego wzór określa załącznik do ustawy.

2. Rekompensatę wypłaca się z budżetu państwa na wniosek gminy.

Art. 4. 1. Wniosek zawiera:

- 1) dane wnioskodawcy i wskazanie właściwego miejscowo wojewody, zwanego dalej „województwem”, do którego składany jest wniosek;
- 2) stawkę podatku obowiązującą w roku podatkowym 2018, ustaloną przez radę gminy, oraz wskazanie uchwały rady gminy ustalającej wysokość tej stawki;
- 3) wykaz elektrowni wiatrowych objętych opodatkowaniem i zlokalizowanych na terenie gminy w dniu 31 grudnia 2017 r., obejmujący:
 - a) moc zainstalowaną elektryczną każdej z tych elektrowni wiatrowych,
 - b) nazwę lub firmę i adres podatnika;
- 4) podstawę opodatkowania podatkiem budowlany wchodzących w skład każdej z elektrowni wiatrowych, o których mowa w pkt 3, według stanu na dzień 1 stycznia 2018 r., ustaloną z uwzględnieniem art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane i wiersza określającego kategorię XXIX obiektów budowlanych w załączniku do tej ustawy oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, w brzmieniu obowiązującym:
 - a) na dzień 31 grudnia 2017 r. oraz
 - b) na dzień 1 stycznia 2018 r., nadanym ustawą z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw;
- 5) kwotę podatku ustaloną na podstawie danych, o których mowa w:
 - a) pkt 2 i pkt 4 lit. a oraz
 - b) pkt 2 i pkt 4 lit. b;
- 6) kwotę dochodów utraconych w 2018 r., stanowiącą różnicę między kwotą podatku ustaloną zgodnie z pkt 5 lit. a i pkt 5 lit. b;
- 7) numer rachunku bankowego gminy, na który ma zostać przekazana rekompensata;
- 8) dane do kontaktu z właściwym urzędem gminy;

9) datę wniosku i podpis osoby upoważnionej.

2. Do wniosku należy dołączyć kopie decyzji o pozwoleniu na użytkowanie, o którym mowa w art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, wydanych dla elektrowni wiatrowych, o których mowa w ust. 1 pkt 3.

Art. 5. 1. Gmina składa wniosek do wojewody w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy. Wniosek złożony po upływie terminu określonego w zdaniu pierwszym pozostawia się bez rozpoznania.

2. Wojewoda sprawdza prawidłowość złożonych wniosków pod względem rachunkowym i formalnym w terminie 3 miesięcy od dnia ich złożenia.

3. W przypadku stwierdzenia we wniosku braków lub błędów wojewoda wzywa gminę do ich usunięcia w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania. Wniosek, którego braków lub błędów gmina nie usunęła w tym terminie, pozostawia się bez rozpoznania.

Art. 6. Wojewoda wydaje decyzję o przyznaniu lub odmowie przyznania rekompensaty. Decyzję o odmowie przyznania rekompensaty wojewoda wydaje w przypadku stwierdzenia, że w gminie nie wystąpiły dochody utracone w 2018 r.

Art. 7. Organem odwoławczym od decyzji wojewody, o której mowa w art. 6, jest minister właściwy do spraw klimatu.

Art. 8. Wojewoda przekazuje rekompensatę na rachunek bankowy gminy do dnia 31 grudnia 2022 r.

Art. 9. Rekompensatę zalicza się do dochodu podatkowego gminy w rozumieniu ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 1672), uwzględnianego do wyliczenia części wyrównawczej i równoważącej subwencji ogólnej dla gmin oraz wpłat do budżetu państwa, o których mowa w art. 29 tej ustawy.

Art. 10. Do celów stosowania ustawy, w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 13 lipca 2018 r.:

- 1) budowlę w rozumieniu prawa budowlanego stanowiła elektrownia wiatrowa;
- 2) elektrownią wiatrową była budowla w rozumieniu prawa budowlanego, składająca się co najmniej z fundamentu, wieży oraz elementów technicznych, o mocy większej niż moc instalacji odnawialnego źródła energii o łącznej mocy zainstalowanej elektrycznej nie większej niż 40 kW, przyłączonej do sieci elektroenergetycznej o napięciu

znamionowym niższym niż 110 kV lub o mocy osiągalnej cieplnej w skojarzeniu nie większej niż 120 kW.

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie z dniem 5 lutego 2022 r.

Załącznik
do ustawy
z dnia
(poz. ...)

WZÓR

WNIOSEK O ZWROT DOCHODÓW UTRACONYCH W 2018 R.

Nazwa gminy:		Wojewoda				
Nazwa powiatu:						
Numer rachunku bankowego gminy, na który ma zostać przekazana rekompensata:						
Symbole ¹⁾						
WOJEWÓDZTWO		POWIAT		GMINA		RODZAJ GMINY
.....	
I. Przepisy określające stawkę podatku od nieruchomości od budowli obowiązującą w roku podatkowym 2018: uchwała nr ... Rady Gminy ... z dnia ... w sprawie ... (Dz. Urz. Woj. poz. ...).						
II. Stawka podatku od nieruchomości od budowli obowiązująca w roku podatkowym 2018: ...%.						
III. Wyszczególnienie						
1	2	3	4	5	6	7
Lp.	Wykaz elektrowni wiatrowych objętych opodatkowaniem i zlokalizowanych na terenie gminy w dniu 31 grudnia 2017 r.	Podstawa opodatkowania podatkiem od nieruchomości od budowli, według stanu na dzień 1 stycznia 2018 r., ustalona z uwzględnieniem art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane i wiersza określającego kategorię XXIX obiektów budowlanych w załączniku do tej ustawy oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych w brzmieniu obowiązującym:		Kwota podatku od nieruchomości od budowli obliczona:		Kwota dochodów utraconych w 2018 r. (różnica kwot podatków wskazanych w kol. 5 i 6)
	moc zainstalowana elektryczna każdej z tych elektrowni wiatrowych	podatnik podatku od nieruchomości od budowli (nazwa/firma i adres)	na dzień 31 grudnia 2017 r.	na dzień 1 stycznia 2018 r., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii	od podstawy opodatkowania w kol. 3	od podstawy opodatkowania w kol. 4

¹⁾ Cyfrowe symbole (identyfikatory) jednostek podziału administracyjnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 49 ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz. U. z 2021 r. poz. 955, z późn. zm.).

				oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1276, z późn. zm.)			
1							
...							
IV. Dochody utracone w 2018 r. (suma kwot wyszczególnionych w wierszach 1 – ... kolumny 7): zł (słownie: złotych).							

Data:

Numer telefonu i adres e-mail (do kontaktów z urzędem gminy):

.....

.....
(podpis osoby upoważnionej)

UZASADNIENIE

1. Przyczyny i cel wydania projektowanej ustawy

Celem ustawy jest przygotowanie mechanizmu rekompensaty dla gmin, które wskutek wchodzącej w życie z mocą wsteczną zmiany przepisów utraciły dochody w postaci podatku od nieruchomości płaconego od elektrowni wiatrowych w 2018 r.

Art. 17 pkt 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1276 oraz z 2020 r. poz. 1336), dalej „nowela uOZE”, wprowadził z mocą wsteczną (tj. od dnia 1 stycznia 2018 r.) art. 2 pkt 1 i 6 oraz art. 3 pkt 1 tej ustawy. Efektem wejścia w życie art. 2 pkt 1 i 6 była zmiana definicji budowli w ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, która dotychczas stanowiła, iż budowlą jest każdy obiekt budowlany, który nie jest budynkiem lub obiektem małej architektury. Z kolei efektem wejścia w życie art. 3 pkt 1 noweli uOZE była zmiana definicji elektrowni wiatrowej w ustawie z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych. Zgodnie ze znowelizowaną definicją elektrownia wiatrowa jest instalacją odnawialnego źródła energii, składającą się z części budowlanej stanowiącej budowlę w rozumieniu prawa budowlanego oraz urządzeń technicznych, w tym elementów technicznych. Zważywszy, że ww. definicje mają wpływ na wysokość podatku od nieruchomości, powyższe doprowadziło do zmiany wysokości tego podatku od elektrowni wiatrowych z mocą wsteczną, a zatem do zmniejszenia dochodów gmin w 2018 r.

Gminy, ustalając budżet na 2018 r., miały prawo czynić prognozy budżetowe, które, w oparciu o obowiązujący wówczas stan prawny, zakładały większe wpływy. Zmiany definicji budowli oraz elektrowni wiatrowej, które weszły w życie w trakcie roku podatkowego z mocą wsteczną od dnia 1 stycznia 2018 r., nie tylko uszczupliły dochody gmin z tytułu podatku od nieruchomości, ale również wpłynęły na zobowiązanie gmin do zwrotu nadpłaconego podatku od nieruchomości za posadowione elektrownie wiatrowe. Taki stan faktyczny wpłynął na pogorszenie sytuacji majątkowych gmin oraz mógł mieć negatywny wpływ na jakość życia ich mieszkańców.

W rezultacie gminy skierowały do Trybunału Konstytucyjnego (TK) wnioski o zbadanie zgodności z konstytucją ww. regulacji. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 22 lipca 2020 r. (sygn. akt K4/19) orzekł niekonstytucyjność art. 17 pkt 2 noweli uOZE w zakresie, w jakim narusza zasadę nieretroakcji i wprowadza z mocą wsteczną art. 2 pkt 1 i 6

oraz art. 3 pkt 1 tej ustawy. TK orzekł również, że wspomniany przepis w tym zakresie traci moc po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotowy wyrok został ogłoszony dnia 4 sierpnia 2020 r. Ponadto TK zobowiązał ustawodawcę do podjęcia w tym czasie prac legislacyjnych mających na celu opracowanie regulacji rekompensującej gminom straty poniesione w następstwie wprowadzenia z mocą wsteczną regulacji wpływającej na obniżenie ich dochodów z podatku od elektrowni wiatrowych. W uzasadnieniu TK wyjaśnił również, że po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego na podjęcie przez ustawodawcę działań spełniona zostanie przesłanka, o której mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji, skutkująca odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa.

W związku z powyższym, celem realizacji wyroku TK, przygotowany został projekt niniejszej ustawy.

2. Projektowany stan prawny

Jak wskazano powyżej, przedmiotem kontroli TK była konstytucyjność art. 17 pkt 2 noweli uOZE. W wyniku przeprowadzonej kontroli TK wydał wyrok zakresowy, stwierdzając, że przepis ten jest niekonstytucyjny wyłącznie w zakresie, w jakim doprowadza do skutku w postaci retroakcji. Ponadto skarżący oraz TK, w swoim orzeczeniu, odnosili się do podatkowych (dochodowych) skutków retroakcji. Mając na uwadze te założenia, ustalono zakres przedmiotowy niniejszej regulacji.

Przed wszystkim przyjęto, że wyrok TK pozostaje bez wpływu na przepisy nowelizujące definicję budowli oraz elektrowni wiatrowej, zatem wejście w życie wyroku nie spowoduje utraty mocy obowiązującej brzmienia tych definicji nadanego im nowelą uOZE. Po pierwsze wynika to z tego, że przepisy art. 2 pkt 1 i 6 oraz art. 3 pkt 1 noweli uOZE (przepisy nowelizujące ww. definicje) nie były przedmiotem kontroli TK, który, dokonując kontroli, jest związany zakresem przedłożenia zgodnie z art. 67 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393). Zgodnie z art. 47 ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym wniosek złożony przez podmiot, o którym mowa w art. 191 ust. 1 pkt 1–5 Konstytucji, zawiera:

- 1) oznaczenie podmiotu uprawnionego do złożenia wniosku;
- 2) podanie podstawy prawnej działania podmiotu uprawnionego do złożenia wniosku;
- 3) oznaczenie rodzaju pisma procesowego;

- 4) określenie kwestionowanego aktu normatywnego lub jego części;
- 5) wskazanie wzorca kontroli;
- 6) uzasadnienie.

Uzasadnienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, zawiera z kolei:

- 1) przywołanie treści kwestionowanego wnioskiem przepisu wraz z jego wykładnią;
- 2) przywołanie treści wzorców kontroli wraz z ich wykładnią;
- 3) określenie problemu konstytucyjnego i zarzutu niekonstytucyjności;
- 4) wskazanie argumentów lub dowodów na poparcie zarzutu niekonstytucyjności.

Oznacza to, iż nawet samo wskazanie w skardze przepisu stanowiącego przedmiot kontroli, jak i przepisu będącego wzorcem tej kontroli, bez przedstawienia argumentu wskazującego na jego niezgodność nie stanowi właściwego wywiązania się przez podmiot inicjujący kontrolę konstytucyjności z wymogiem uzasadnienia postawionego zarzutu niekonstytucyjności, co kończy się umorzeniem postępowania ze względu na niedopuszczalność wydania orzeczenia. Dlatego też, skoro żaden z podmiotów nie zgłaszał zastrzeżeń do nowego brzmienia ww. definicji, tym bardziej należy uznać, iż omawiane definicje nie były przedmiotem kontroli TK. Zatem gdyby wyrok TK skutkował utratą mocy tych przepisów, skutek taki mógłby zostać uznany za wykraczający poza przedmiot kontroli.

Orzeczenie dotyczyło natomiast przepisu o wejściu w życie i to nie w całości, a jedynie retroaktywnego skutku tego przepisu, zatem jednego z aspektów normy, którą przepis ten w sobie zawiera. Dodatkowo dotyczyło skutku retroaktywnego w sferze podatkowej. Trudno zatem wiązać go ze skutkiem w postaci usunięcia z systemu prawa definicji budowli i elektrowni wiatrowej. Przeciwno przypisaniu temu wyrokowi takich skutków przemawiają również inne kwestie, w tym proporcjonalność działania i celowość. Przede wszystkim taki skutek orzeczenia TK (utrata mocy przez definicje budowli i elektrowni wiatrowej) wydaje się dalece nieproporcjonalny w stosunku do celu działań, jakim było usunięcie z porządku prawnego zaskarżonej normy, uznanej za niekonstytucyjną. Jak wskazano wcześniej, przepisy zmieniające definicję budowli i elektrowni wiatrowej nie budziły żadnych zastrzeżeń i nie były przedmiotem kontroli. Skutek w postaci usunięcia ich z systemu byłby z kolei bardzo ryzykowny i negatywny dla uczestników obrotu – należy bowiem podkreślić, że są to definicje kluczowe nie tylko w występującej w niniejszej sprawie kwestii podatkowej, ale również we wszelkich innych dotyczących wytwarzania energii elektrycznej w elektrowniach wiatrowych, które nie były badane w przedmiotowej sprawie. Utrata mocy przez te przepisy mogłaby doprowadzić wręcz do chaosu prawnego. Należy zatem wątpić, że taka była intencja

TK. Co więcej TK w uzasadnieniu wyroku zawarł wskazówki co do celu i kierunku realizacji wyroku, stanowiąc, że: „(...) w okresie odroczenia terminu utraty mocy obowiązującej zakwestionowanej regulacji ustawodawca **ma obowiązek doprowadzić do stanu zgodnego z Konstytucją, co w niniejszej sprawie będzie wymagało ustanowienia odpowiednich rozwiązań ustawowych i zrekompensowania gminom strat poniesionych w następstwie wprowadzenia z mocą wsteczną regulacji wpływającej na obniżenie ich dochodów z podatku od elektrowni wiatrowych.** Ustawodawcy przysługuje znaczny margines swobody i może ustanowić takie przepisy, które w danych okolicznościach będą optymalne z jego punktu widzenia.”. Niniejsze wskazuje, że skutki wyroku zakresowego oraz kierunek regulacji tworzonej w celu jego realizacji powinien koncentrować się na kwestiach rekompensaty i skutków podatkowych, nie zaś zapewnieniu spójności regulacji o charakterze systemowym, bazowym, jakimi są definicje budowli i elektrowni wiatrowej. Wydaje się, że gdyby zamiarem TK było doprowadzenie orzeczeniem do skutku w postaci utraty mocy przez te przepisy, zawarłby o tym wzmianki w uzasadnieniu, podobnie jak wspomniał o zagadnieniu rekompensaty.

Wreszcie istotny w ocenie omawianego zagadnienia jest wskazywany wyżej zakresowy charakter wyroku TK, wywołujący określone skutki podatkowe. Gdyby wyrok TK dotyczył art. 17 pkt 2 w całości i nie miał charakteru zakresowego, wówczas można by szerzej rozważać wskazaną opcję. Jednakże zakres ten obejmuje wyraźnie utratę przez przepis mocy obowiązującej wyłącznie w części skutku retroaktywnego. Wyrok o charakterze zakresowym, zgodnie z ugruntowanym poglądem doktryny, rozstrzyga o konstytucyjności badanego przepisu w danym zakresie jego działania – tj. zakresie przedmiotowym, podmiotowym lub czasowym. Do interpretacji i odpowiedniego wdrożenia wyroku zakresowego pomocne jest orzeczenie o sygn. 14/91, w którym TK stwierdził, że „nie można utożsamiać przepisu z normą. Norma prawna może wynikać z kilku przepisów (a także jeden przepis może wyrażać więcej niż jedną normę prawną)”. Mając powyższe na uwadze, podejmując działania legislacyjne w celu realizacji wyroku zakresowego, należy zatem ocenić, czy orzeczona przez TK utrata mocy obowiązującej przez daną normę wskutek uznania jej za niekonstytucyjną powoduje usunięcie z porządku prawnego konkretnego przepisu, z którego jest ona odkodowywana (przykładowo K. Osajda twierdzi, że: „Pozwala to na stwierdzenie, że nawet uznając konkretny przepis za sprzeczny z Konstytucją, rozstrzygnięcie TK dotyczy tylko części normy prawnej – tej części, która powstaje wskutek wykładni zakwestionowanego przepisu (pozostałe przepisy „współbudujące” normę prawną pozostają w mocy” (K. Osajda:

Koncepcja orzeczenia zakresowego a wątpliwości na tle skutków orzeczeń TK w: „Skutki wyroków Trybunału Konstytucyjnego w sferze stosowania prawa” red. M. Bernatt, J. Królikowski, M. Ziółkowski, Wydawnictwa Trybunału Konstytucyjnego, Warszawa 2013). Może bowiem zdarzyć się, że dany przepis lub przepisy nie zostaną usunięte z systemu prawa, a jedynie nie będzie mogła być z nich „odkodowywana” norma uznana za niekonstytucyjną. W opinii projektodawcy taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszym przypadku. Jak wskazano wyżej, zakresem orzeczenia objęty został aspekt czasowy przepisu oraz jego aspekt przedmiotowy – tzn. skutki w obszarze prawa podatkowego. Problemy natury legislacyjnej powoduje w przedmiotowej sprawie również charakter przepisu o wejściu w życie – przepis ten, zarówno w zakresie, którego konstytucyjność nie została zakwestionowana, jak i w zakresie retroaktywnym, już się skonsumował i wywołał swój jednorazowy skutek w postaci wprowadzenia norm do systemu prawa. Bezcelowy jest zatem prosty zabieg legislacyjny polegający na uchyleniu zarówno całości przepisu, jak również fragmentu tego przepisu, stanowiącego o jego mocy wstecznej. W praktyce nie wywołałoby to bowiem żadnego skutku.

Dodatkowych trudności w interpretacji nastręcza w tym przypadku również odroczenie wejścia w życie wyroku. Wydaje się jednak, że w tej kwestii również należy posiłkować się uzasadnieniem i wynikającymi z niego wskazówkami co do zakresu wyroku i intencji TK. Wyrok zakresowy nie stanowi wprost, że konkretny przepis lub jego część traci moc. Często analiza wyroku może doprowadzić do wniosku, że literalnie mocy nie utraci żadna jednostka redakcyjna aktu normatywnego, a jedynie niemożliwe będzie stosowanie jej do pewnego zakresu adresatów lub zakresu przedmiotowego. Ewentualne działania legislacyjne mogą wówczas polegać na przygotowaniu np. odpowiednich regulacji przejściowych, epizodycznych lub dodatkowych przepisów materialnych wykluczających stosowanie przepisów dotychczasowych w sposób niekonstytucyjny. Mając na uwadze ww. stwierdzenie TK, że *„Ustawodawcy przysługuje znaczny margines swobody i może ustanowić takie przepisy, które w danych okolicznościach będą optymalne z jego punktu widzenia.”*, wydaje się, że dokładnie w taki sposób należy zrealizować niniejszy wyrok. Oznacza to, że zakres, w jakim art. 17 pkt 2 utracił moc obowiązującą, z perspektywy działań koniecznych do podjęcia oznacza, że żadne przepisy z noweli uOZE literalnie nie zostaną uchylone z dniem wejścia w życie wyroku. Wejście w życie wyroku będzie oznaczać, że w zakresie skutku podatkowego konieczne będzie przyjęcie fikcji prawnej (biorąc pod uwagę, że wszystkie te stany zaistniały w czasie przeszłym, jest to określenie najbardziej adekwatne), że

wprowadzone przepisy nie wywołały skutków w sferze podatku od nieruchomości od elektrowni wiatrowych w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 13 lipca 2018 r. Ponieważ przepisy te weszły już w życie, a ich skutkiem było uszczuplenie dochodów gmin, rolą ustawodawcy jest zatem usunięcie tego skutku. To natomiast można uczynić, jak wskazał TK, przez przygotowanie regulacji o charakterze rekompensacyjnym. Natomiast odroczenie w czasie terminu wejścia w życie wyroku należy uznać za dość standardowy zabieg TK w przypadku orzeczeń wywołujących skutki dla budżetu państwa – dzięki temu ustawodawca jest w stanie przygotować zarówno adekwatną regulację, jak i wygospodarować środki budżetowe niezbędne do jej zastosowania. W tym miejscu warto również nadmienić, że inna interpretacja, polegająca na przyjęciu stanowiska, że w wyniku wyroku TK tracą moc przepisy nowelizujące definicję budowli i elektrowni wiatrowej, mogłaby skutkować potencjalnym ryzykiem wtórnej niekonstytucyjności. Zgodnie z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (dalej: „u.p.o.l.”), jeżeli w trakcie roku podatkowego zaistniało zdarzenie mające wpływ na wysokość opodatkowania w tym roku, a w szczególności zmiana sposobu wykorzystywania przedmiotu opodatkowania lub jego części, podatek ulega obniżeniu lub podwyższeniu, poczynając od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło to zdarzenie. Nie można zatem wykluczyć tezy, iż zmieniając w trakcie roku podatkowego przepisy mające wpływ na wysokość podatku od nieruchomości przez wprowadzenie węższej podstawy opodatkowania elektrowni wiatrowych w pierwszej połowie 2018 r. kolejny raz z mocą wsteczną dokonuje się zmiany stanu prawnego, ponownie doprowadzając do wstecznego działania prawa.

Wobec powyższego, w opinii projektodawcy, najlepszym narzędziem do realizacji wyroku TK jest ustawa epizodyczna, której przedmiotem jest wypłata rekompensat dla gmin. Zgodnie z przedstawioną wyżej argumentacją nie ma potrzeby nowelizowania ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane oraz ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych przez ponowne nadawanie definicjom budowli i elektrowni wiatrowej brzmienia nadanego im nowelą uOZE.

Jednakże, mając świadomość, że omawiany wyrok TK może być interpretowany również odmiennie, co może prowadzić do wątpliwości w zakresie stosowania prawa (zwłaszcza w kontekście fragmentu uzasadnienia stanowiącego, że *„Utrata mocy obowiązującej niezgodnego z Konstytucją art. 17 pkt 2 ustawy nowelizującej w zakresie, w jakim wprowadził z mocą wsteczną art. 2 pkt 1 i 6 oraz art. 3 pkt 1 tej ustawy, z chwilą*

ogłoszenia orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej oznaczałaby bowiem, że gminy nie tylko stracą prawo do pobierania podatków od nieruchomości za posadowione na ich terenie elektrownie wiatrowe, lecz także będą zobowiązane do zwrotu pobranych podatków za takie budowle po wszczęciu właściwych postępowań przez uprawnione podmioty...”), jak również z uwagi na fragment uzasadnienia stanowiący, że realizacja wyroku będzie wymagać „ustanowienia odpowiednich rozwiązań ustawowych i zrekompensowania...” – proponuje się wprowadzić do projektu art. 10. W opinii projektodawcy ustanowienie odpowiednich rozwiązań ustawowych będzie polegać na wprowadzeniu do porządku prawnego przepisu jednoznacznie określającego, że w okresie objętym retroakcją retroaktywny skutek nie objął literalnego brzmienia definicji. Zgodnie zatem z art. 10, mimo wejścia w życie noweli uOZE w I półroczu 2018 r. definicje budowli i elektrowni wiatrowej pozostały niezmienione, tak jakby w sferze fiskalnej nowela ta nie wywołała skutku retroaktywnego. Skutkiem tego jest potwierdzenie, że gminy, prognozując wówczas dochody z podatku, mogły opierać się na przepisach gwarantujących im wyższą wysokość z tego tytułu, bowiem takie wówczas obowiązywały. Dopiero niekonstytucyjna retroakcja spowodowała utratę tych dochodów. Art. 10 wpisuje się zatem w mechanizm rekompensaty dla gmin – określa bowiem, że w I półroczu 2018 r. gminy nadal miały podstawę do obliczenia i poboru podatku w wysokości zaplanowanej przed nowelą uOZE i wprowadzonymi przez nią zmianami. Mogły zatem prognozować dochody określonej wysokości, które obecnie, w celu usunięcia negatywnego skutku, są rekompensowane gminom.

3. Rozwiązania szczegółowe zawarte w projekcie

Art. 2 zawiera definicje pojęć stosowanych w ustawie. Należy przy tym wyjaśnić, że definicja dochodów utraconych w 2018 r. pośrednio określa również metodę obliczania rekompensaty oraz katalog podmiotów uprawnionych (tj. gmin, w których, w okresach wskazanych w definicji, wystąpiła różnica w dochodach z tytułu podatku od nieruchomości określona w definicji).

Projektodawca uznał, że z punktu widzenia usunięcia fiskalnych skutków zmian prawnych dokonanych przedmiotową nowelizacją uOZE rekompensata będzie przysługiwać gminom za cały 2018 r. Biorąc pod uwagę fakt, że uchwałę podatkową gmina podejmuje na cały kolejny rok w oparciu o obowiązujący stan prawny, gminy były uprawnione zakładać uzyskanie dochodu w wysokości szacowanej na podstawie przepisów sprzed noweli uOZE.

Mając na uwadze dobre praktyki legislacyjne oraz ugruntowany na podstawie orzecznictwa TK standard w zakresie *vacatio legis* przepisów o charakterze fiskalnym, zarówno retroaktywne działanie przepisów w zakresie 1. półrocza 2018 r., jak i zmiana przepisów w trakcie roku podatkowego dotycząca 2. półrocza, mogły stanowić zaskoczenie i mieć negatywny skutek dla gospodarki finansowej gmin. W związku z tym, mając również na uwadze stanowiska strony samorządowej zgłaszane w toku konsultacji publicznych, zdecydowano się przyjąć rozwiązanie polegające na uznaniu za dochód utracony różnicę między dochodami prognozowanymi przed nowelą uOZE a dochodami, które gmina powinna była uzyskać po tej nowelizacji za cały rok 2018. Aby precyzyjnie określić moment, w którym nastąpiła zmiana podatkowa, co będzie istotne dla prawidłowego obliczenia wysokości rekompensaty, projektodawca, jako datę badania właściwego stanu prawnego, określił w art. 2 pkt 3 projektowanej ustawy stan prawny obowiązujący na dzień 31 grudnia 2017 r., w którym to bezsprzecznie opodatkowaniu podlegały wolno stojące kominy i maszty oraz elektrownie wiatrowe, i zestawiał go z nowym stanem prawnym obowiązującym z dniem 1 stycznia 2018 r., w wyniku retroakcji wywołanej nowelą uOZE, w którym podatkiem od nieruchomości zostały objęte wolno stojące kominy i maszty oraz części budowlane elektrowni wiatrowych, co zostało dookreślone w załączniku do ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że w projektowanej ustawie przyjęto uproszczony sposób obliczenia wysokości rekompensaty należnej gminie. Mając na uwadze, że na gruncie stanu prawnego wynikającego z noweli uOZE w gminach mogło powstać wiele spraw jednostkowych komplikujących ubieganie się o ewentualną wypłatę rekompensat na podstawie ujednoliconego, ustawowego katalogu dokumentów, istnieją również sytuacje, gdy postępowania dotyczące podatku od nieruchomości za 2018 r. są nadal w toku, co mogłoby uniemożliwić dokonanie przez gminę wyliczeń niezbędnych do wskazania we wniosku w określonym w ustawie terminie. W związku z tym zdecydowano się niejako „oderwać” określenie wysokości i wypłatę rekompensaty od stanów faktycznych powstałych na gruncie zmienianych i nowych przepisów. Do obliczenia rekompensaty przyjęto wielkości i dane wyjściowe do określenia i oszacowania przychodów z podatku od nieruchomości przez każdą uprawnioną gminę, tj. stawkę podatku określoną w uchwale rady gminy na 2018 r., pomnożoną przez podstawę opodatkowania przed i po zmianie przepisów. Jak wskazano wyżej, ustawodawca ma świadomość, że są to wartości w pewnym sensie prognozowane i teoretyczne, jednakże taki sposób obliczenia wysokości rekompensaty, jako prostej różnicy

między nimi, wydaje się najprostszy dla gmin i pozwala uniknąć trudności związanych ze szczegółowym szacowaniem rzeczywistych przychodów z tytułu podatku od nieruchomości, co, jak wskazano wyżej, może być wysoce utrudnione, a w określonym w ustawie terminie nawet niemożliwe. Rozwiązanie takie pozwoli uniknąć wątpliwości i problemów przy obliczaniu wysokości rekompensaty zarówno przez wnioskodawcę, jak i organ wydający decyzję o jej przyznaniu, a zatem pozwoli na sprawne przeprowadzenie całego procesu.

Art. 3 określa podmiot uprawniony do rekompensaty oraz tryb jej przyznawania – proponuje się, aby był to tryb wnioskowy. Proponuje się, aby maksymalna wysokość rekompensaty dla danej gminy stanowiła wartość dochodów utraconych w 2018 r. rozumiana jako różnica między kwotą należną z tytułu podatku od nieruchomości od elektrowni wiatrowych w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r. na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie noweli uOZE a kwotą należną w tym okresie na podstawie przepisów znowelizowanych ustawą OZE. Przyjęcie tego założenia w sposób kompletny czyni zadość wyrokowi TK i generuje wydatki dla budżetu państwa z tytułu rekompensat w kwocie 524,43 mln zł.

Rekompensaty wypłaca się z budżetu państwa na wniosek gminy. Zapewnienie środków na rekompensaty z rezerwy celowej wiąże się z określeniem tej wartości w procesie przygotowania budżetu państwa na rok 2022.

Należy zauważyć, że rozwiązanie polegające na trybie wnioskowym wypłaty rekompensat wzorowano na innych tego typu rozwiązaniach zawartych w obowiązujących przepisach prawa i sprawdzonych w praktyce. W u.p.o.l. funkcjonuje już instytucja zwrotu utraconych przez gminę dochodów z tytułu zwolnienia z podatku od nieruchomości, a rekompensata następuje z budżetu państwa. W art. 7 ust. 4 i 5 u.p.o.l. uregulowano zasady przyznawania rekompensat z tytułu zwolnień za niektóre przedmioty opodatkowania znajdujące się w parkach narodowych i rezerwach przyrody (art. 7 ust. 1 pkt 8 u.p.o.l.) oraz dla przedsiębiorców o statusie centrum badawczo-rozwojowego (art. 7 ust. 2 pkt 5a u.p.o.l.). W rozporządzeniu ministra właściwego do spraw finansów publicznych wydanym na podstawie ww. art. 7 ust. 5 u.p.o.l. określono zasady i tryb zwrotu gminom utraconych dochodów. Wydaje się zatem, że funkcjonujące od kilku lat rozwiązania powinny być podstawą do opracowania trybu i zasad przyznawania incydentalnej rekompensaty w związku ze zmianami opodatkowania elektrowni wiatrowych. Dlatego też przyjmuje się tryb wnioskowy w procedurze przyznawania gminom rekompensat, dzięki któremu bez zbędnej

zwłoki można dokonać dokładnego określenia sumy dochodów dla każdej gminy, która jest wnioskodawcą.

Art. 4 projektu określa elementy wniosku o rekompensatę, w tym szczegółowy sposób wyliczenia jej wysokości.

W związku z uwagami zgłoszonymi w ramach konsultacji projektu, które wykazały brak możliwości weryfikacji wniosków gmin przez wojewodów pod względem merytorycznym, projektodawca ponownie przeanalizował projekt i zdecydował o jego uzupełnieniu.

W celu zapewnienia możliwości weryfikacji wniosków gmin przez wojewodów pod względem merytorycznym zaproponowano dodanie do wniosku o rekompensatę załącznika dotyczącego bezpośrednio elektrowni wiatrowej, czyli obiektu budowlanego, w postaci pozwolenia na użytkowanie, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane. Takie rozwiązanie pozwoli wojewodom, poza sprawdzeniem wniosków pod względem formalnym i rachunkowym, zweryfikować, czy są one wypełnione zgodnie ze stanem faktycznym, a gminy mają podstawę do uzyskania rekompensaty. Możliwość przeprowadzenia przez wojewodów merytorycznej weryfikacji wniosków powoduje, że rozstrzygnięcia będą zapadać w formie decyzji administracyjnych. Przy weryfikacji poprawności złożonych wniosków wojewoda może wykorzystać dane Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki dotyczące istniejących na dzień 31 grudnia 2017 r. instalacji odnawialnych źródeł energii, dostępne w domenie publicznej – na stronie internetowej urzędu.

W art. 5, w celu szybkiego wsparcia gmin w związku z poważnym uszczupleniem ich dochodów, określono czas na złożenie wniosku (3 miesiące od dnia wejścia w życie ustawy) oraz na usunięcie braków i błędów we wniosku (30 dni od doręczenia wezwania wojewody). Zaproponowane w ustawie terminy powinny zapewnić, aby każda z gmin mogła się zapoznać z nowymi regulacjami i je zastosować.

Art. 5 stanowi również, iż organem właściwym do rozpatrzenia wniosku jest właściwy miejscowo wojewoda. W opinii projektodawcy jest to rozwiązanie pozwalające najsprawniej przeprowadzić proces wypłaty rekompensat. Ponadto dzięki temu obowiązek przyjmowania wniosków oraz ich kontroli pod względem formalnym i rachunkowym nie będzie spoczywał na jednym organie. Ze względu na skalę problemu obowiązek ten powinien być rozłożony na kilka podmiotów – właściwych miejscowo wojewodów. Co więcej dane o pojedynczych rodzajach obiektów będących przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości są

w posiadaniu gmin, nad którymi nadzór sprawuje wojewoda, co również powinno usprawnić proces kontroli wniosków.

Należy również zwrócić uwagę, iż art. 5 wprowadza możliwość pozostawienia wniosku bez rozpoznania. Powyższa regulacja ma charakter dyscyplinujący względem wnioskodawców. Zgodnie z przepisami ustawy wojewoda przekazuje rekompensatę na rachunek gminy do dnia 31 grudnia 2022 r. W związku z faktem, iż ustawa wejdzie w życie w dniu 5 lutego 2022 r., nie przewiduje się wydłużenia terminów zawartych w art. 5. Biorąc pod uwagę wskazane wyżej terminy, można założyć, że wszystkie postępowania w sprawie wypłaty rekompensat będą mogły zakończyć się w takim terminie, umożliwiającym wojewodzie realizację obowiązku przekazania rekompensaty gminom do końca 2022 r.

Art. 6 określa, jakie decyzje wydaje wojewoda na podstawie projektowanej ustawy. W przypadkach, w których wojewoda, sprawdzając wniosek, uzna, że gminie nie należą się rekompensaty z tytułu podatku od nieruchomości od budowli wchodzących w skład elektrowni wiatrowej, gdyż według jego oceny gmina nie utraciła dochodów, wojewoda wydaje decyzję odmowną. Decyzja wojewody jest zatem decyzją związaną – intencją ustawodawcy jest sprawne przeprowadzenie procesu wypłaty rekompensat, w związku z tym określono wyłącznie jedną przesłankę wydania decyzji odmownej, mianowicie, kiedy z wniosku i dokumentów przedłożonych przez gminę jednoznacznie wynika, że nie jest ona gminą uprawnioną do rekompensaty. Wojewoda nie ma możliwości ustalania wysokości rekompensaty. W przypadku zidentyfikowania omyłek we wniosku wzywa gminę do ich usunięcia na podstawie art. 5 ust. 3.

Art. 7 określa, że organem rozpatrującym odwołania od decyzji wojewody jest minister właściwy do spraw klimatu.

Biorąc pod uwagę, że podmiotami rozpatrującymi wnioski w sprawie rekompensaty są wojewodowie, a w drugiej instancji właściwy minister, czyli organy administracji publicznej, zaś rozstrzygnięcie w sprawie zapada w formie decyzji administracyjnej, postępowanie określone w niniejszej ustawie toczy się na podstawie przepisów ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego. Wynika to wprost z art. 1 pkt 1 k.p.a., zgodnie z którym ustawa ta normuje postępowanie przed organami administracji publicznej w należących do właściwości tych organów sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnych albo załatwianych milcząco. W konsekwencji decyzje

wydane w sprawie rekompensaty, jako standardowe decyzje w procedurze administracyjnej, podlegają kontroli sądu administracyjnego.

Art. 8 stanowi, że rekompensaty zostaną wypłacone jednorazowo, do końca 2022 r. Rozwiązanie takie – wskazanie konkretnego, pewnego terminu zakończenia wypłaty rekompensat, jest również korzystne dla gmin. Zgodnie z zebranymi informacjami od właściwych stowarzyszeń gmin, podmioty te postulują o możliwie najszybsze wypłaty rekompensat.

Zgodnie z art. 9 podatek od nieruchomości jest dochodem gmin zaliczanym do dochodów podatkowych stanowiących podstawę do wyliczenia subwencji ogólnej. Niższe dochody w 2018 r. mogły skutkować wyższą kwotą części wyrównawczej subwencji ogólnej na 2020 r. Gdyby w 2018 r. gminy otrzymały podatek od nieruchomości od budowli wchodzących w skład elektrowni wiatrowych według przepisów sprzed noweli uOZE, wówczas subwencja byłaby niższa, a w niektórych przypadkach gminy mogłyby zostać zobowiązane do dokonywania wpłat do budżetu państwa z przeznaczeniem na część równoważącą subwencji ogólnej dla gmin. Dlatego uzasadnione byłoby włączenie (czasowe) środków rekompensaty do dochodów podatkowych gmin.

Jak wskazano wyżej, art. 10 stanowi odpowiedź na zawarte w uzasadnieniu wyroku TK polecenie podjęcia odpowiednich działań legislacyjnych w związku z orzeczoną przez TK utratą mocy przez określone normy wywodzone z zaskarżonego przepisu. Przepis ten jednoznacznie przesądza o stanie prawnym obowiązującym w okresie objętym niekonstytucyjną retroakcją. Z uwagi na fakt, że zakresowość wyroku TK determinuje to, iż dotyczy on wyłącznie sfery skutków podatkowych, czyli *de facto* obszaru objętego regulacją projektowanej ustawy, zakres przedmiotowy art. 10 określono w sposób wąski i odpowiadający temu założeniu, stanowiąc, że dotyczy on jedynie celów niniejszej ustawy.

W załączniku przedstawiono ujednoliczony dla wszystkich gmin wniosek o zwrot dochodów utraconych w 2018 r. w związku ze zmianą opodatkowania budowli wchodzących w skład elektrowni wiatrowych. Wniosek zawiera następujące dane:

- 1) dane wnioskodawcy i wskazanie właściwego miejscowo wojewody, do którego składany jest wniosek;
- 2) stawkę podatku od nieruchomości od budowli obowiązującą w roku podatkowym 2018 ustaloną przez radę gminy oraz wskazanie uchwały rady gminy ustalającej wysokość tej stawki;

- 3) wykaz elektrowni wiatrowych objętych opodatkowaniem i zlokalizowanych na terenie gminy w dniu 31 grudnia 2017 r., obejmujący:
 - a) moc zainstalowaną elektryczną każdej z tych elektrowni wiatrowych,
 - b) nazwę lub firmę i adres podatnika;
- 4) podstawę opodatkowania podatkiem budowli wchodzących w skład każdej z elektrowni wiatrowych, o których mowa w pkt 3, według stanu na dzień 1 stycznia 2018 r. ustaloną z uwzględnieniem art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane i wiersza określającego kategorię XXIX obiektów budowlanych w załączniku do tej ustawy oraz art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych, w brzmieniu obowiązującym:
 - a) na dzień 31 grudnia 2017 r. oraz
 - b) na dzień 1 stycznia 2018 r., nadanym ustawą z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw;
- 5) kwotę podatku ustaloną na podstawie danych, o których mowa w:
 - a) pkt 2 i pkt 4 lit. a oraz
 - b) pkt 2 i pkt 4 lit. b;
- 6) kwotę dochodów utraconych w 2018 r., stanowiącą różnicę między kwotą podatku ustaloną zgodnie z pkt 5 lit. a i pkt 5 lit. b;
- 7) numer rachunku bankowego gminy, na który ma zostać przekazana rekompensata;
- 8) dane do kontaktu;
- 9) datę wniosku i podpis osoby upoważnionej.

4. Oświadczenia dotyczące projektu

Zakres przedmiotowy projektowanej ustawy nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawiania go organom i instytucjom Unii Europejskiej w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia. W szczególności regulacja nie mieści się w zakresie przedmiotowym zagadnień podlegających konsultacjom z Europejskim Bankiem Centralnym zgodnie z art. 2 ust. 1 decyzji Rady z dnia 29 czerwca 1998 r. (98/415/WE) w sprawie konsultacji Europejskiego Banku Centralnego udzielanych władzom krajowym w sprawie projektów przepisów prawnych (Dz. Urz. UE L 189 z 03.07.1998, str. 42).

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu

notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.) i w związku z tym nie podlega notyfikacji w rozumieniu tego rozporządzenia.

Projekt nie wywiera wpływu na mikro- i małych przedsiębiorców.

Projektuje się, aby ustawa weszła w życie z dniem 5 lutego 2022 r. Powodem tego stanu rzeczy jest fakt, iż zgodnie z wyrokiem TK zaskarżony art. 17 pkt 2 noweli uOZE traci moc obowiązującą po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia tego wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. Należy przypomnieć, iż wspomniany wyrok został ogłoszony dnia 4 sierpnia 2020 r.

<p>Nazwa projektu Ustawa o rekompensacie dochodów utraconych przez gminy w 2018 r. w związku ze zmianą zakresu opodatkowania elektrowni wiatrowych</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące: Ministerstwo Klimatu i Środowiska Ministerstwo Finansów</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Ireneusz Zyska – Sekretarz Stanu w Ministerstwie Klimatu i Środowiska</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Marcin Ścigan, Dyrektor Departamentu Odnawialnych Źródeł Energii e-mail: marcin.scigan@klimat.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia 2021-08-24</p> <p>Źródło Wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 lipca 2020 r. (sygn. akt K4/19)</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych: UB3</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Zaproponowane w projekcie regulacje mają na celu realizację orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 lipca 2020 r., sygn. akt K4/19.

Przedmiotowy wyrok dotyczył zbadania konstytucyjności art. 17 pkt 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1276, z późn. zm.), dalej: „ustawa OZE”, tj. przepisu o wejściu w życie w zakresie, w jakim wywoływał skutek retroakcji. Przepis ten skutkował wejściem w życie nowelizacji definicji budowli (zmiana art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane) oraz definicji elektrowni wiatrowej (zmiana art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych) z dniem 1 stycznia 2018 r. Natomiast pozostałe przepisy ustawy wchodziły w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia lub z dniem następującym po dniu ogłoszenia, tj. w lipcu 2018 r. Zważywszy, że ww. definicje mają wpływ na wysokość podatku od nieruchomości, powyższe doprowadziło do zmiany wysokości tego podatku od elektrowni wiatrowych z mocą wsteczną, a zatem do zmniejszenia dochodów gmin.

W wyroku tym Trybunał Konstytucyjny (TK) orzekł niekonstytucyjność art. 17 pkt 2 ustawy OZE w zakresie, w jakim narusza zasadę nieretroakcji i wprowadza z mocą wsteczną art. 2 pkt 1 i 6 oraz art. 3 pkt 1 tej ustawy. TK orzekł również, że wspomniany przepis w tym zakresie traci moc po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. Przedmiotowy wyrok został ogłoszony dnia 4 sierpnia 2020 r. Ponadto TK zobowiązał ustawodawcę do podjęcia w tym czasie prac legislacyjnych mających na celu opracowanie regulacji rekompensującej gminom straty poniesione w następstwie wprowadzenia z mocą wsteczną regulacji wpływającej na obniżenie ich dochodów z podatku od elektrowni wiatrowych. W uzasadnieniu TK wyjaśnił również, że po bezskutecznym upływie terminu wyznaczonego na podjęcie przez ustawodawcę działań spełniona zostanie przesłanka, o której mowa w art. 190 ust. 4 Konstytucji, skutkująca odpowiedzialnością odszkodowawczą Skarbu Państwa.

W wyniku analizy ww. wyroku, w tym roboczych rozmów na poziomie międzyresortowym, podjęto decyzję o przygotowaniu dedykowanego jego realizacji projektu ustawy. Wynika to przede wszystkim z faktu, że wypłata rekompensat dla gmin wymagać będzie uruchomienia środków budżetowych, do czego potrzebna jest podstawa prawna określona w ustawie. Ponadto konieczne jest określenie trybu wypłaty rekompensat, który będzie wiązać się zarówno z nałożeniem określonych obowiązków na wybrane organy administracji publicznej realizujące to zadanie, jak i na przyszłych beneficjentów (złożenie wniosków), co również wymaga regulacji na poziomie ustawowym.

Co więcej w obowiązującym systemie prawa nie istnieją obecnie przepisy, na podstawie których byłaby możliwa realizacja celu w postaci wypłaty gminom rekompensat wskazanych przez TK.

W związku z powyższym omówiony cel w postaci realizacji wyroku TK można zrealizować wyłącznie przez podjęcie prac legislacyjnych i opracowanie stosownego projektu ustawy.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Jak wskazano wyżej, rekomendowanym w przedmiotowej sprawie narzędziem jest podjęcie prac legislacyjnych celem opracowania ustawy regulującej kwestie rekompensat dla gmin.

Biorąc pod uwagę fakt, że wyrok TK nie ma wpływu na obowiązywanie innych przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (która była ustawą OZE nowelizowana), w celu realizacji tego wyroku nie jest konieczne opracowywanie ustawy nowelizującej tę ustawę. Dlatego też rozwiązaniem właściwym wydaje się wskazana wyżej odrębna ustawa dedykowana rekompensacie.

Proponowanym rozwiązaniem jest projekt ustawy, w którym określono:

- 1) maksymalną wysokość rekompensaty (została określona opisowo przez sposób jej obliczenia i wskazanie składników; nie planuje się określenia pułapu kwotowego w ustawie, gdyż z uwagi na fakt, że wysokość rekompensat jest warunkowana wysokością podatków od nieruchomości zróżnicowaną w poszczególnych gminach, rozwiązanie takie nie jest możliwe do zastosowania);
- 2) tryb wypłaty;
- 3) organy właściwe do załatwienia sprawy.

Szczegółowe rozwiązania przewidziane w projekcie

1. Zgodnie z wyrokiem TK podmiotami uprawnionymi do uzyskania rekompensat będą gminy, które wskutek zmiany przepisów z mocą wsteczną utraciły dochody w postaci podatku od nieruchomości płaconego od elektrowni wiatrowych, który został ustalony i pobrany w wymiarze zgodnym z przepisami obowiązującymi w dniu 1 stycznia 2018 r. (czyli na podstawie przepisów sprzed wejścia w życie ustawy OZE).
2. Maksymalna wysokość rekompensaty dla danej gminy będzie stanowić wartość dochodów utraconych w 2018 r. rozumianą jako różnica między kwotą należną z tytułu podatku od nieruchomości od elektrowni wiatrowych w okresie od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r. na podstawie przepisów obowiązujących przed wejściem w życie ustawy OZE a kwotą należną w tym okresie na podstawie przepisów znowelizowanych ustawą OZE.
3. Rekompensata będzie wypłacana w trybie wnioskowym:
 - 1) uprawniony podmiot będzie obowiązany złożyć wniosek w terminie określonym w ustawie. Proponuje się, aby wyraźnie wyartykułować, że niezłożenie wniosku w terminie będzie skutkowało pozostawieniem go bez rozpoznania (celem takiego rozwiązania jest uniknięcie pojawiających się w odniesieniu do takich przepisów wątpliwości, jaki charakter ma dany termin; intencją jest, aby był to termin prekluzyjny, wprowadzenie terminu instrukcyjnego byłoby kłopotliwe dla gospodarki finansowej);
 - 2) wzór wniosku stanowi załącznik do ustawy; wniosek zawiera następujące dane:
 - a) dane wnioskodawcy i wskazanie właściwego miejscowo wojewody,
 - b) stawkę podatku od nieruchomości od budowli (dalej: podatek) obowiązującą w roku podatkowym 2018 oraz określającą ją przepisy (wskazanie uchwały rady gminy),
 - c) wykaz elektrowni wiatrowych zlokalizowanych na terenie gminy w dniu 31 grudnia 2017 r. oraz podatników podatku,
 - d) podstawę opodatkowania podatkiem budowli wchodzących w skład każdej z elektrowni wiatrowych, o których mowa w lit. c, według stanu na dzień 1 stycznia 2018 r. ustaloną zgodnie z przepisami obowiązującymi:
 - na dzień 31 grudnia 2017 r.,
 - na dzień 1 stycznia 2018 r., nadanym ustawą z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw,
 - e) kwotę podatku ustaloną na podstawie danych, o których mowa w pkt b i d,
 - f) kwotę dochodów utraconych w 2018 r., stanowiącą różnicę kwot podatku, ustalonych zgodnie z lit. e,
 - g) numer rachunku bankowego gminy, na który ma zostać przekazana rekompensata,
 - h) dane do kontaktu z właściwym urzędem gminy,
 - i) datę wniosku i podpis osoby upoważnionej.
4. Organem właściwym do rozpatrzenia wniosku będzie wojewoda właściwy miejscowo dla danej gminy.
5. Po rozpatrzeniu wniosku pod względem formalnym i merytorycznym (rachunkowym) wojewoda wyda decyzję o przyznaniu lub odmowie przyznania rekompensaty. Decyzja ta będzie decyzją związaną.
6. Po wydaniu decyzji i ustaleniu wysokości rekompensaty wojewoda przekazuje ją na wskazany rachunek bankowy gminy.
7. Proponuje się, aby organem odwoławczym od decyzji wojewody był minister właściwy do spraw klimatu.
8. Proponowany termin wypłaty środków – 2022 r.

Powyższe założenia projektu ustawy uwzględniają liczne czynniki istotne dla przedmiotowej regulacji, mianowicie: konieczność wypłaty rekompensat zgodnie z wyrokiem TK, sytuację budżetu państwa wynikającą z epidemii Covid-19, potrzebę sprawnej wypłaty rekompensat i maksymalnego uproszczenia sprawy oraz konieczność opracowania procedury, która zarówno pozwoli na właściwą weryfikację sprawy celem zabezpieczenia środków publicznych, jak również będzie jak najmniejszym obciążeniem dla stosujących ją organów. Należy podkreślić, że również TK, analizując bieżącą sytuację i skutki wyroku, w uzasadnieniu stwierdził wyraźnie, że ustawodawcy w przygotowaniu ewentualnych regulacji w tym zakresie przysługuje znaczny margines swobody i może on ustanowić takie przepisy, które w danych okolicznościach będą optymalne z punktu widzenia interesów Skarbu Państwa. Jednakże zawsze muszą one mieścić się w granicach wyznaczonych Konstytucją i pod tym kątem mogą być przedmiotem kontroli TK.

Oczekiwany efekt będzie doprowadzenie względem gmin do takiego stanu faktycznego, w którym uzyskają one do budżetu taką kwotę z tytułu opodatkowania elektrowni wiatrowych podatkiem od nieruchomości, jaką uzyskałyby, gdyby zaskarżone przez TK przepisy ustawy OZE nie weszły w życie z mocą wsteczną, ale zgodnie z zasadami poprawnej legislacji.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Omawiany problem wynika wyłącznie z uwarunkowań krajowego systemu prawa i nie występuje w innych krajach. Nawet jeżeli podobna sytuacja (tj. konieczność wypłaty rekompensat lub innego zadośćuczynienia) jednostkom samorządu terytorialnego przez władze centralne miała miejsce w innym państwie, z uwagi na specyfikę krajowych systemów prawnych (zwłaszcza przepisów o finansach publicznych oraz przepisów proceduralnych) przeniesienie rozwiązań zagranicznych na grunt krajowy byłoby w niniejszej sprawie niemożliwe.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Gminy, na obszarze których zlokalizowane są elektrownie wiatrowe	Okolo 200	Informacja Przedstawiciela Związku Gmin Wiejskich Leszka Kulińskiego na Komisji Ustawodawczej (nr 136) Senatu RP w dniu 4marca 2021 r., stenogram: https://www.senat.gov.pl/prace/komisje-senackie/przebieg.9033.1.html	Przepisy projektu spowodują jednorazowe zwiększenie dochodów gmin w 2022 r. szacowane na łączną wartość 524,43 mln zł.
Wojewodowie	16	Rozpatrywanie wniosków	Czasowe zwiększenie obciążenia
Urzędy wojewódzkie	16	Prowadzenie postępowań administracyjnych	Czasowe zwiększenie obciążenia pracowników
Ministerstwo Klimatu i Środowiska	1	Rozpatrywanie odwołań	Czasowe zwiększenie obciążenia pracowników

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt nie był przedmiotem prekonsultacji.

Projekt zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

Projekt został przekazany do konsultacji publicznych (21 dni) do następujących podmiotów:

- 1) Związku Gmin Wiejskich;
- 2) Stowarzyszenia Gmin Przyjaznych Energii Odnawialnej;
- 3) Client Earth;
- 4) Fundacji Greenpeace Polska;
- 5) Fundacji na rzecz Energetyki Zrównoważonej;
- 6) Fundacji WWF Polska;
- 7) Inicjatywy dla Środowiska, Energii i Elektromobilności;
- 8) Instytutu Energetyki Odnawialnej;
- 9) Instytutu na Rzecz Ekorozwoju;
- 10) Izby Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii;
- 11) Polskiego Stowarzyszenia Energetyki Wiatrowej;
- 12) Stowarzyszenia Energii Odnawialnej;
- 13) Związku Banków Polskich.

Projekt został przekazany do zaopiniowania (21 dni) następującym podmiotom:

- 1) wojewodom;
- 2) Młodzieżowej Radzie Klimatycznej;
- 3) Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;
- 4) Urzędowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z uwagi na zakres projektu, który nie dotyczy zadań związków zawodowych, projekt nie podlega opiniowaniu przez reprezentatywne związki zawodowe.

Z uwagi na zakres projektu, który nie dotyczy praw i interesów organizacji pracodawców, projekt nie podlega opiniowaniu przez reprezentatywne organizacje pracodawców.

Projekt podlegał opiniowaniu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, gdyż dotyczy spraw związanych z samorządem terytorialnym, o których mowa w ustawie z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej.

Projekt nie dotyczy spraw, o których mowa w art. 1 ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o Radzie Dialogu Społecznego i innych instytucji dialogu społecznego, wobec czego nie wymaga zaopiniowania przez RDS.

Projekt ustawy nie wymaga przedstawienia właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, celem uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia projektu.

Wyniki opiniowania i konsultacji publicznych zostały omówione w raporcie z opiniowania i konsultacji publicznych udostępnionym na stronie Rządowego Centrum Legislacji, w zakładce Rządowy Proces Legislacyjny.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)

Dochody ogółem	524,43	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	524,43
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
JST	524,43	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	524,43
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
Wydatki ogółem	524,43	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	524,43
budżet państwa	524,43	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	524,43
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	-524,43	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	-524,43
JST	524,43	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	524,43
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	

Źródła finansowania	Utworzona rezerwa w budżecie państwa, tj. część 83 – Rezerwy celowe.											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Szacunki własne zgodnie z arkuszem kalkulacyjnym w załączeniu. Wartość Capex określona w załączniku oznacza nakład inwestycyjny w przeliczeniu na 1 MW mocy zainstalowanej elektrowni wiatrowej. Wartość ta może się różnić w zależności od roku posadowienia elektrowni wiatrowej. W kolumnie G oraz H wskazano na wartość podstawy opodatkowania podatkiem od nieruchomości elektrowni wiatrowych dla stanu faktycznego przed oraz po zmianach wprowadzonych ustawą o OZE. Na podstawie powyższych danych w kolumnach I oraz J wyliczono kwotę podatku dla tych dwóch różnych stanów faktycznych, biorąc pod uwagę stawkę podatku na poziomie 2% od wartości podstawy opodatkowania. Sumaryczna różnica kwot z kolumn I oraz J, która znajduje się w kolumnie K, przedstawia łączną kwotę rekompensaty dla gmin.											

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0	
	osoby niepełnosprawne	0	0	0	0	0	0	0	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu.							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak wpływu.							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak wpływu.							
	osoby niepełnosprawne	Brak wpływu.							
Niemierzalne	osoby starsze	Brak wpływu.							
	(dodaj/usuń)								

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	
--	--

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Projekt nie będzie miał bezpośredniego wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu		
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
5 lutego 2022 r.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Nie dotyczy.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		
Arkusz kalkulacyjny.		

Wszystkie kwoty w tys. PLN										
Rok	Moc - wszystkie	Moc - pozytywne interpretacje	Moc - pozostałe FW	Capex/MW ['000 PLN]	Podstawa przed	Podstawa po	Podatek przed (rocznie)	Podatek po (rocznie)	Do zwrotu	
2001	25		25	5700	42 747	142 489	855	2 850	1 989	
2002	0		0	5700	0	0	0	0	0	
2003	31		31	5700	53 352	177 840	1 067	3 557	2 483	
2004	2		2	5700	3 420	11 400	68	228	159	
2005	25		25	5700	42 890	142 967	858	2 859	1 996	
2006	69		69	5700	118 469	394 896	2 369	7 898	5 513	
2007	160		160	5700	273 303	911 009	5 466	18 220	12 719	
2008	207		207	5700	354 133	1 180 445	7 083	23 609	16 481	
2009	319		319	6300	603 059	2 010 198	12 061	40 204	28 066	
2010	451		451	6300	851 886	2 839 621	17 038	56 792	39 646	
2011	679		679	6300	1 283 729	4 279 096	25 675	85 582	59 743	
2012	662		662	6300	1 251 466	4 171 552	25 029	83 431	58 242	
2013	870		870	6500	1 696 396	5 654 654	33 928	113 093	78 948	
2014	520		520	6500	1 014 525	3 381 750	20 291	67 635	47 215	
2015	1 541		1 541	6800	3 144 572	10 481 908	62 891	209 638	146 345	
2016	249		249	6800	508 628	1 695 425	10 173	33 909	23 671	
2017	13		13	6800	26 018	86 726	520	1 735	1 211	
RAZEM	5 824	0	5 824		11 268 593	37 561 975	225 372	751 240	524 427	

Parametry:

Podstawa opodatkowania przed Capexu

Podstawa opodatkowania po Capexu

Stawka podatku podstawy

TAK Za jaką część roku (%) zwracamy roku lub od: do

NIE Podatek był płacony także przy pozytywnej interpretacji

Jeśli powyższe pola są wypełnione, procent w komórce D25 nie jest brany pod uwagę

Raport z konsultacji
projektu ustawy o rekompensacie dochodów utraconych przez gminy w 2018 r.
w związku ze zmianą zakresu opodatkowania elektrowni wiatrowych

Projekt został poddany procedurze konsultacji publicznych (21 dni) z następującymi partnerami społecznymi, a także wybranymi organizacjami zajmującymi się przedmiotowymi zagadnieniami:

- 1) Związek Gmin Wielkopolskich;
- 2) Stowarzyszenie Gmin Przyjaznych Energii Odnawialnej;
- 3) Stowarzyszenie Gmin i Powiatów Wielkopolski;
- 4) Client Earth;
- 5) Federacja Związków Pracodawców Ochrony Zdrowia „Porozumienie Zielonogórskie
- 6) Fundacja Greenpeace Polska;
- 7) Fundacja na rzecz Energetyki Zrównoważonej;
- 8) Fundacja WWF Polska;
- 9) Inicjatywa dla Środowiska, Energii i Elektromobilności;
- 10) Instytut Energetyki Odnawialnej;
- 11) Instytut na Rzecz Ekorozwoju;
- 12) Izba Energetyki Przemysłowej i Odbiorców Energii;
- 13) Polskie Stowarzyszenie Energetyki Wiatrowej;
- 14) Stowarzyszenie Energii Odnawialnej;
- 15) Związek Banków Polskich.

Zestawienie uwag zgłoszonych w ramach konsultacji publicznych i opiniowania zostało przedstawione w tabelach.

Projekt ma na celu realizację orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 lipca 2020 roku, sygn. akt K4/19, w którym TK orzekł niekonstytucyjność art. 17 pkt 2 ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1276) w zakresie, w jakim narusza zasadę nieretroakcji i wprowadza z mocą wsteczną art. 2 pkt 1 i 6 oraz art. 3 pkt 1 tej ustawy. TK orzekł również, że wspomniany przepis w tym zakresie traci moc po upływie 18 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto, TK zobowiązał ustawodawcę do podjęcia w tym czasie prac legislacyjnych mających na celu opracowanie regulacji rekompensującej gminom straty poniesione w następstwie wprowadzenia z mocą wsteczną regulacji wpływającej na obniżenie ich dochodów z podatku od elektrowni wiatrowych.

W dniu 21 czerwca br. projekt ustawy został skierowany do zaopiniowania przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego, gdyż reguluje kwestie będących w obszarze jej działania. W dniu 20 lipca 2021 r. projekt był rozpatrywany przez Zespół do spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. KWRiST nadal jednak nie wydała opinii o projekcie.

W ramach Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego uwagi zgłoszili: Stowarzyszenie Gmin Przyjaznych Energetyce Odnawialnej, Związek Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej, Urząd Marszałkowski Województwa Pomorskiego oraz Wojewoda Lubelski. Zgłoszone uwagi zostały uwzględnione albo wyjaśnione, poza trzema, które nie zostały przyjęte. Uwagi nieprzyjęte dotyczyły waloryzacji rekompensat od 1 stycznia 2018 r. do dnia wypłaty, odstąpienia od wliczania rekompensat do dochodu podatkowego gmin oraz zwrotu odsetek od kredytów zaciągniętych przez gminy w celu pokrycia ubytków w swoich budżetach, co było konsekwencją zmian opodatkowaniu elektrowni wiatrowych.

Projekt nie wymagał zaopiniowania przez Radę Dialogu Społecznego, reprezentatywne organizacje związkowe, gdyż nie reguluje kwestii będących w obszarze ich działania.

Projekt nie wymagał zasięgnięcia opinii, dokonania konsultacji oraz dokonania uzgodnienia z innymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym Europejskim Bankiem Centralnym.

Projekt został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248). Nie odnotowano zainteresowania projektem w trybie ww. ustawy.

Projekt nie podlegał opiniowaniu, konsultacjom ani uzgodnieniom z organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym.

W poniższej tabeli przedstawiono zestawienie uwag zgłoszonych w procedurze **konsultacji publicznych** wraz ze stanowiskiem Ministerstwa Klimatu i Środowiska.

Lp.	Art.	Zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko Ministerstwa Klimatu i Środowiska
1.	Uwaga ogólna	Stowarzyszenie Gmin Przyjaznych Energetyce Odnawialnej	Nieprawidłowe określenie okresu, za który gminom należna jest rekompensata za straty poniesione w następstwie wprowadzenia z mocą wsteczną regulacji wpływającej na obniżenie ich dochodów z podatku od elektrowni wiatrowych Przyjęcie przez autorów projektu ustawy, że rekompensata na rzecz gmin będzie należna wyłącznie za okres od 1 stycznia 2018 r. do 13 lipca 2018 r. jest oczywiście sprzeczne w wywodzoną powyżej koniecznością określenia momentu wejścia w życie zmian w definicjach budowli i elektrowni wiatrowej.	Uwaga uwzględniona. Projektodawca określił, że rekompensata na rzecz gmin będzie należna za cały 2018 r.
2.	Uwaga ogólna do projektu ustawy	Związek Gmin Wielkopolskich	Dziwi nas jedynie fakt, że ustawodawca zaproponował zwrot utraconych wpływów jedynie za okres od 1 stycznia 2018 r. do 13 lipca 2018 r. a nie za cały rok 2018, w którym nastąpiła zmiana zasad, mających wpływ na budżety JST. Wykazana w orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego (wyrok z 22 lipca 2020 r., sygn. akt K4/19) niekonstytucyjność działań nie zamyka się do zaproponowanego przez ustawodawcę okresu, dlatego tym bardziej powinna ulec stosownej korekcie na korzyść JST.	Uwaga uwzględniona. Projektodawca określił, że rekompensata na rzecz gmin będzie należna za cały 2018 r.
3.	Art.9	Stowarzyszenie Gmin Przyjaznych Energetyce Odnawialnej	Nieuprawnione przyjęcie, że wypłacana rekompensata zalicza się do dochodu podatkowego gminy. Sprzeciw Stowarzyszenia budzi również wprowadzenie do projektu ustawy art. 9, zgodnie z którym udzielona rekompensata zalicza się do dochodu podatkowego gminy w rozumieniu ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Takie rozwiązanie autorzy projektu ustawy tłumaczą możliwością uzyskania przez gminę wyższej kwoty części wyrównawczej subwencji ogólnej w 2020 r. Podejście to pomija jednakże aspekt możliwego obowiązku dokonania przez niektóre gminy wpłat do budżetu państwa, z przeznaczeniem na część równoważącą subwencji ogólnej dla gmin w roku 2024 (tzw. „janosikowe”). Dodatkowo biorąc pod uwagę, że autorzy projektu ustawy całkowicie pominęli kwestię innych ujemnych skutków finansowych związanych z wprowadzeniem niekonstytucyjnych rozwiązań (o czym poniżej w punkcie V), takie jednostronne uprzywilejowanie „strony rządowej” należy uznać za nieuprawnione. Postuluje się zatem, aby w art. 9 projektu ustawy wprost wskazać, że zaliczenie rekompensat do dochodu podatkowego gminy nie jest	Uwaga nieuwzględniona Niższe dochody z tytułu podatku od nieruchomości w 2018 r. niektórych gmin, wynikające ze zmian podatkowych w zakresie opodatkowania elektrowni wiatrowych, skutkowały zatem relatywnie korzystniejszą sytuacją tych gmin w zakresie ustalenia wysokości części wyrównawczej subwencji ogólnej/wpłat na 2020 r. Propozycja, by rekompensata z tytułu utraconego w 2018 podatku od nieruchomości, wypłacona z budżetu państwa w roku 2022 r. nie

			uwzględniane przy ustalaniu obowiązków gmin z tytułu dokonywania wpłat do budżetu państwa, z przeznaczeniem na część równoważącą subwencji ogólnej dla gmin.	była zaliczana do dochodów podatkowych stanowiących podstawę wyliczenia subwencji/wpłat na 2024 r. , oznaczałaby dodatkową preferencję dla tych gmin w relacji do pozostałych jednostek.
4.	Uwaga ogólna do projektu ustawy	Związek Gmin Wielkopolskich	Niepokój strony samorządowej wzbudza równocześnie fakt, iż projekt zakłada, że rekompensata będzie wliczona do dochodów gmin. Z uwagi na wzrost dochodów w 2022 r. z tytułu rekompensat, niektóre samorządy mogą popaść w kłopoty finansowe, poprzez pozbawione prawa do subwencji wyrównawczej, a nawet zobligowania do wypłaty takowej wobec innych samorządów. Biorąc pod uwagę ów fakt, zwracamy się z prośbą o rozważenie przez rząd możliwości niewliczania rekompensaty do dochodów własnych gmin.	Uwaga nieuwzględniona. Niższe dochody z tytułu podatku od nieruchomości w 2018 r. niektórych gmin, wynikające ze zmian podatkowych w zakresie opodatkowania elektrowni wiatrowych, skutkowały zatem relatywnie korzystniejszą sytuacją tych gmin w zakresie ustalenia wysokości części wyrównawczej subwencji ogólnej/wpłat na 2020 r. Propozycja, by rekompensata z tytułu utraconego w 2018 podatku od nieruchomości, wypłacona z budżetu państwa w roku 2022 r. nie była zaliczana do dochodów podatkowych stanowiących podstawę wyliczenia subwencji/wpłat na 2024 r. , oznaczałaby dodatkową preferencję dla tych gmin w relacji do pozostałych jednostek.
5.	Uwaga ogólna	Związek Gmin Wielkopolskich	Zwracamy się z prośbą o rozważenie poszerzenia wsparcia i rekompensaty rządowej o koszty odsetek od zaciągniętych zobowiązań w tych jednostkach, które musiały takie rozwiązanie przyjąć.	Uwaga nieuwzględniona Brak możliwości sfinansowania tego postulatu z powodu złożonej sytuacji budżetu państwa.

6.	Uwaga ogólna	Stowarzyszenie Gmin Przyjaznych Energetyce Odnawialnej	<p>Brak uwzględnienia szkód poniesionych przez samorządy w związku z koniecznością zaciągnięcia kredytów i pożyczek, a także niezrealizowania części inwestycji w wyniku utraty dochodów podatkowych w roku 2018 r.</p> <p>W ocenie Stowarzyszenia, z uwagi na oczywiste trudności związane z ustaleniem wysokości innych strat, zasadne jest co najmniej przyjęcie rozwiązania analogicznego do założenia zawartego w senackim projekcie ustawy o rekompensatach, a więc dokonanie waloryzacji rekompensat w stopniu odpowiadającym wzrostowi cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie od 1 stycznia 2018 r. do dnia wypłaty odszkodowania.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona</p> <p>Brak możliwości sfinansowania tego postulatu z powodu złożonej sytuacji budżetu państwa.</p>
7.	Art. 5 i 6	Stowarzyszenie Gmin Przyjaznych Energetyce Odnawialnej	<p>Zbyt ogólne rozwiązania odnoszące się do postępowania w sprawie określenia rekompensaty przez wojewodę</p> <p>Analizując treść art. 5 i art. 6 opiniowanego projektu ustawy Stowarzyszenie stwierdza, że zawierają one rozwiązania zbyt ogólne, które przy uwzględnieniu zakładanego sposobu działania organu rozpatrującego wnioski o rekompensatę (wojewody), w wielu przypadkach uniemożliwi gminom jej uzyskanie. W przeciwieństwie do senackiego projektu ustawy, projekt stworzony przez Ministerstwa Klimatu i Środowiska oraz Ministerstwo Finansów nie wskazuje na dokumenty, które mają stanowić podstawę do ustalenia podstawy opodatkowania budowli wchodzących w skład elektrowni wiatrowych. W projekcie senackim wprost wskazano, że są to decyzja ustalająca podatek oraz deklaracja na podatek. Tym samym nie jest w zasadzie wiadome, na jakiej podstawie gminy mają określać podstawę opodatkowania podatkiem budowli wchodzących w skład każdej z elektrowni wiatrowych według stanu na dzień 1 stycznia 2018 r. Powyższe rodzi dodatkowe komplikacje polegające na tym, że część przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania energii elektrycznej z siły wiatru, nie zważając na zmiany prawa dokonane w dniu 1 stycznia 2017 r. (poszerzenie zakresu podstawy opodatkowania), w roku 2018 r. konsekwentnie złożyła deklaracje w oparciu o „stare” zasady, obowiązujące w roku 2016. W przypadku takich podmiotów, wiele postępowań podatkowych jest jeszcze w toku, stąd też brak jest również możliwości przedłożenia wojewodzie ostatecznych decyzji określających wysokość zobowiązania. Przy założeniu, że zakreślony przez autorów projektu ustawy termin na uzupełnienie wniosku to jedynie 14 dni, znaczna część żądań gmin może zostać odrzucona wyłącznie z powodu braku możliwości uzyskania informacji co do wykazu elektrowni wiatrowych oraz wartości budowli na dzień 1 stycznia 2018 r. Dlatego też w ocenie Stowarzyszenia zasadne byłoby poszerzenie zakresu działania wojewody o uprawnienia „standardowego” organu administracji, obowiązane go działać również z urzędu. Projekt ustawy mógłby przewidywać, że w przypadku niemożności uzyskania przez gminę danych żądanych przez wojewodę, na jej wniosek organ prowadzący postępowanie w sprawie rekompensaty ma obowiązek zwrócić się do</p>	<p>Uwaga uwzględniona</p> <p>Projektodawca na podstawie przeprowadzonych konsultacji opiniowania zdecydował o uzupełnieniu projektu o załącznik w postaci pozwolenia na użytkowanie elektrowni wiatrowej, czyli obiektu budowlanego, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – prawo budowlane (Dz. U. z 1994 Nr 89, poz. 414 tj. Dz. U. z 2020 r. poz. 1333). Umożliwi to wojewodzie jako podmiotowi uprawnionemu na weryfikację wniosków gmin w szerszym zakresie. W przyjętym rozwiązaniu wojewoda będzie mógł poza sprawdzeniem formalnym i rachunkowym, zweryfikować wnioski pod względem stanu faktycznego dot. mocy zainstalowanych i na tej podstawie wydać rozstrzygnięcie w formie decyzji administracyjnej. Przedłużono także termin na uzupełnienie przez gminę braków we wniosku do 30 dni. Ponadto Art. 6 określa, jakie decyzje wydaje wojewoda na</p>

			<p>przedsiębiorcy o ich udostępnienie. W przypadku braku tego uregulowania, problem rekompensat nie zostanie rozwiązany w sposób kompleksowy, uniemożliwiając części gmin realizację praw wynikających z wyroku Trybunału Konstytucyjnego.</p> <p>Biorąc pod uwagę bardzo ogólny charakter zaproponowanych w projekcie rozwiązań, jak również mając na względzie przyznanie wojewodzie prawa do dokonywania w zasadzie arbitralnej oceny co do przyznania bądź odmowy przyznania rekompensaty (wojewoda może bowiem stwierdzić, że gmina nie utraciła dochodów), treść art. 5 i art. 6 projektu (jak również załącznika do projektu) należy ocenić negatywnie. Reasumując głównym problemem jest to, że przy ustalaniu prawa do rekompensaty kluczowe znaczenie mogą mieć dane uzyskane od podmiotu trzeciego, a który to podmiot nie ma obowiązku tych danych udostępnić (tym bardziej w krótkim terminie 14 dni).</p>	<p>podstawie projektowanej ustawy.</p> <p>W przypadkach, w których wojewoda sprawdzając wniosek uzna, że gminie nie należą się rekompensaty za okres od 1 stycznia do 13 lipca 2018 r. z tytułu podatku od nieruchomości od budowli wchodzących w skład elektrowni wiatrowej, gdyż według jego oceny gmina nie utraciła dochodów, wojewoda wydaje decyzję odmowną.</p>
8.	<p>Art. 17 ustawy z dnia 7 czerwca 2018 r. o zmianie ustawy o odnawialnych źródłach energii oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 1276)</p>	<p>Stowarzyszenie Gmin Przyjaznych Energetyce Odnawialnej</p>	<p>Brak wprowadzenia regulacji określającej moment wejścia w życie zmian w definicjach budowli i elektrowni wiatrowej</p> <p>Zdaniem Stowarzyszenia Gmin Przyjaznych Energii Odnawialnej, konieczność wskazania w projekcie ustawy momentu wejścia w życie art. 2 pkt 1 i 6 oraz art. 3 ust. 1 ustawy nowelizującej wynika z następujących przyczyn:</p> <p>1. zamysłem Trybunału Konstytucyjnego nie było wydanie rozstrzygnięcia, które <i>de facto</i> określiłoby dzień nabrania mocy obowiązującej przez art. 2 pkt 1 i 6 oraz art. 3 pkt 1 ustawy nowelizującej. Wynika to wyraźnie z treści uzasadnienia ww. orzeczenia, w którym wprost wskazano, iż „<i>Nie znaczy to jednak, że art. 2 pkt 1 i 6 oraz art. 3 pkt 1 ustawy nowelizującej weszły w życie po upływie 14 dni od dnia ich ogłoszenia, tj. 14 lipca 2018 r., tak jak stanowi art. 17 in principio ustawy nowelizującej</i>”. Dalej w uzasadnieniu wyroku wskazano, że Trybunał nie może zastąpić ustawodawcy i zadekretować, kiedy określone przepisy prawne wchodzi w życie co prowadzi do stwierdzenia, że oczekuje takiego określenia przez ustawodawcę;</p> <p>2. jak słusznie wskazano w uzasadnieniu do projektu ustawy, wydany wyrok jest wyrokiem zakresowym. Oznacza to, że wydając rozstrzygnięcie Trybunał Konstytucyjny działa jak „skalpel”, usuwając z porządku prawnego pewną część normy prawnej uznanej za niekonstytucyjną. Jak wynika z uzasadnienia wyroku Trybunału, badaniu w postępowaniu kontrolnym została poddana norma o następującej treści: „<i>Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem: (...) art. 2 pkt 1 i 6 oraz art. 3 pkt 1, które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, z mocą od dnia 1 stycznia 2018 r.</i>”. Zdaniem Stowarzyszenia, wyrok TK stanowi o niezgodności ww. przepisu z ustawą zasadniczą w zakresie słów: „<i>(...) które wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia, z mocą od dnia 1 stycznia 2018 r.</i>” i ta część art. 17 pkt 2 ustawy nowelizującej przestanie obowiązywać w dniu 5 lutego 2022 r.</p>	<p>Uwaga nieuwzględniona.</p> <p>Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu, najlepszym narzędziem do realizacji wyroku TK jest ustawa epizodyczna, której przedmiotem jest wypłata rekompensat dla gmin.</p> <p>W ocenie projektodawcy nie ma prawnego uzasadnienia dla proponowanych nowelizacji ustawy 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane oraz ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych.</p>

			<p>Mając na względzie powyższą argumentację, Stowarzyszenie Gmin Przyjaznych Odnawialnej stwierdza, iż w przypadku przyjęcia ustawy rekompensującej w projektowanym kształcie, po dniu 5 lutego 2022 r. przepis art. 17 ustawy nowelizującej będzie miał następujące brzmienie:</p> <p>„Art. 17. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:</p> <p><i>1) art. 1 pkt 1 lit. c, pkt 15 lit. b, pkt 16, 25, 26, pkt 29 lit. d tiret drugie, pkt 33 lit. e w zakresie dodawanego art. 74 ust. 9, pkt 34 lit. b, pkt 50 i 51, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2018 r.;</i></p> <p><i>2) art. 2pkt 1 i 6 oraz art. 3pkt 1 (...)5”.</i></p>	
--	--	--	--	--

W poniższej tabeli przedstawiono zestawienie uwag zgłoszonych w procedurze **opiniowania** wraz ze stanowiskiem Ministerstwa Klimatu i Środowiska.

Lp.	Jednostka redakcyjna /dokument	Zgłaszający uwagę	Treść uwagi	Stanowisko Ministerstwa Klimatu i Środowiska
1.	Usunięcie Art. 6	Wojewoda Lubelski	<p>Przepis art. 6 miałby zastosowanie tylko wówczas, gdyby Wojewoda weryfikował wnioski pod względem merytorycznym i miał prawo żądać od gminy dodatkowych dokumentów potwierdzających prawidłowość danych zawartych we wniosku. Jednak żądanie od gmin dokumentów dotyczących podatków, w tym deklaracji podatkowych, nie jest możliwe z uwagi na to, że dokumenty te są objęte tajemnicą skarbową, zgodnie z art. 293 ustawy Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2020 poz. 1325).</p> <p>W związku z powyższym, proponuję wprowadzenie zmiany do wymienionego na wstępie projektu ustawy poprzez usunięcie art. 6 i art.7, które w świetle innych przepisów tej ustawy (art. 5) oraz w związku z przepisami zawartymi w Ordynacji podatkowej, wydają się być niezasadne.</p>	<p>Uwaga przyjęta z wyjaśnieniami</p> <p>W związku z uwagami wojewody lubelskiego, który wskazywały na brak możliwości jako podmiot uprawniony weryfikacji wniosków gmin pod względem merytorycznym, projektodawca zdecydował o uzupełnieniu projektu o załącznik, aby wojewoda mógł poza sprawdzeniem formalnym i rachunkowym, zweryfikować wnioski pod względem merytorycznym i na tej podstawie wydać rozstrzygnięcie w formie decyzji administracyjnej. W związku z tym gminy będą mogły odwołać się od decyzji właściwego ministra w trybie kpa.</p>
2.	Usunięcie Art. 7	Wojewoda Lubelski	<p>Przepis art. 6 miałby zastosowanie tylko wówczas, gdyby Wojewoda weryfikował wnioski pod względem merytorycznym i miał prawo żądać od gminy dodatkowych dokumentów potwierdzających prawidłowość danych zawartych we wniosku. Jednak żądanie od gmin dokumentów dotyczących podatków, w tym deklaracji podatkowych, nie jest możliwe z uwagi na to, że dokumenty te są objęte tajemnicą skarbową, zgodnie z art. 293 ustawy Ordynacja podatkowa (Dz. U. 2020 poz. 1325).</p> <p>W związku z powyższym, proponuję wprowadzenie zmiany do wymienionego na wstępie projektu ustawy poprzez usunięcie art. 6 i art.7, które w świetle innych przepisów tej ustawy (art. 5) oraz w związku z przepisami zawartymi w Ordynacji podatkowej, wydają się być niezasadne.</p>	<p>Uwaga przyjęta z wyjaśnieniami.</p> <p>W związku z uwagami wojewody lubelskiego, który wskazywały na brak możliwości jako podmiot uprawniony weryfikacji wniosków gmin pod względem merytorycznym, projektodawca zdecydował o uzupełnieniu projektu o załącznik, aby wojewoda mógł poza sprawdzeniem formalnym i rachunkowym, zweryfikować wnioski pod</p>

				względem merytorycznym i na tej podstawie wydać rozstrzygnięcie w formie decyzji administracyjnej. W związku z tym gminy będą mogły odwołać się od decyzji właściwego ministra w trybie kpa.
--	--	--	--	--